

Assassinat de cambra

🌟 Què va passar? 🌟

—Però, que s'ha begut l'enteniment? —cridava *Monsieur* Defou mentre forcejava amb mi—. Que no veu que jo no els he pogut matar i després sortir de la cambra si està tancada per dins? A més a més, per què voldria jo matar la meva estimada *Christine*?

La Reynie s'alçà sobre els seus talons, s'escurà el coll i digué:

—*Monsieur* Defou, sembla que hagi descartat l'assassinat de *Sébastien Lenoir* i fa bé. Perquè vostè només ha matat la seva dona i jo li'n recordaré els motius —i dirigint-se cap a la donzella preguntà:

—*Mademoiselle* Blanche, no m'equivoco si li dic que avui ha estat *Monsieur* Defou qui li ha ordenat portar el refrigeri a la cambra de la seva dona? I tampoc m'equivoco si afirmo que *Madame* i l'artista tenien un *affaire* amorós, oi *Monsieur* Defou? *Madame* Defou ha mort enverinada amb arsènic, verí que, probablement en un moment de distracció de la donzella, *Monsieur* Defou ha decantat del seu anell —digué assenyalant la mà que intentava amagar el marit.

—Això és intolerable, l'ha matat ell! —cridà l'acusat indicant amb el cap el pintor mort, mentre seguia intentant escapolar-se dels meus braços.

—No, *mon ami* —contestà *La Reynie*—, perquè després de descobrir les intencions dels dos amants per desfer-se de vostè i poder gaudir de llur amor —i de passada de la seva herència lliurement, tot sigui dit—, va decidir venjar-se i enverinar la seva dona amb l'arsènic amb què ella l'estava emmaleint els últims mesos. Per això darrerament la seva salut se n'ha ressentit. Possiblement, *Mademoiselle* Blanche va trobar la correspondència dels amants i la mostrà a vostè per guanyar-se els seus favors. Això hauria d'haver verificat amb determinació les seves sospites. En aquesta casa hi ha molts llocs on amagar el verí i les cartes. Tingui per segur que l'escorcollarem de dalt a baix, cambra per cambra. I què me'n diu, de la caixa de núvia, herència dels seus avantpassats amb què vostè la va obsequiar com a prova del seu amor? És un bon amagatall, deu mortificar pensar en tant de cinisme, *n'est-ce pas*? —I veient com *Monsieur* Defou s'abatia en una depressiva postura, el cap *La Reynie* prosseguí:

—*Lenoir*, apassionadament enamorat de la seva dona, no va voler seguir vivint sense l'amor de la seva vida i es va suïcidar per restar amb ella eternament. El crit que va sentir va emanar de la gola de *Lenoir* en clavar-se el pinzell. Era el crit de la desesperació, de qui estava a punt de tenir-ho tot i al darrer instant es va saber perdedor.

—I com en pot estar tan segur, d'això? Si no hi ha testimonis, ni indicis, ni... —es va atrevir a preguntar *Mademoiselle* Blanche, mentre jo rumiava el mateix.

—N'hi ha un, *ma chérie*: el que ha deixat escrit *Sébastien Lenoir* de pròpia mà!

Dit això i amb un moviment magistral *La Reynie* mostrà el retrat de la bella *Madame* Defou als assistents. Un *Ohhh!* general s'escampà arreu i *Monsieur* Defou claudicà. Entre una llum de clarobscur emergia un rostre de colors intensos i mirada còmplice, tan real que esfereïa. Com a signatura del quadre una sentència de l'autor deia: *Monsieur* Defou és l'assassí.

Vocabulari criminal d'època per a saber-ne més

- **Pols de successió:** es coneix amb aquest nom l'arsènic, ja que era el mètode més fàcil per assassinar un hereu o un cònjuge. Es tracta d'un verí soluble, insípid i inodor, i barrejant-ne una dosi letal amb algun beuratge provoca la mort. Una de les begudes típiques era «l'aloja», feta d'hidromel i espècies que se servia en tasses de vidre.
- **Filibuster:** s'anomenaven així els pirates del segle XVII, que actuaven al mar de les Antilles, «que es fan amb el botí lliurement».
- **La Police:** Nicolas de La Reynie era el primer tinent general de policia de París i fou qui va resoldre els casos que serien coneguts històricament com «L'affaire des Poisons». Ara per ara és considerat el pare de la policia judicial francesa.
- **Tortura de l'aigua:** es lligava de mans i peus el condemnat, li col·locaven un embut a la boca i li feien empassar-se gerres d'aigua fins que confessés. Alexandre Dumas descriu la pràctica als seus *Crims cèlebres*.
- **Lettre de cachet:** es tractava d'una carta per transmetre una ordre reial i la podia sol·licitar un particular. El sobirà podia decidir arrestar una persona, privar-la de llibertat i recloure-la a la Bastilla sense límit temporal. Se solien demanar per crims, delictes, bogeria, llibertinatge i matrimoni desigual.